

I tanmateix, diàleg

«Potser voldrien que les negociacions acabessin malament, per obtenir una coartada per repetir l'acord entre els grans partits de la Transició»

En política, el diàleg no és una finalitat en sí mateixa. El diàleg és un instrument, un mitjà, una eina per aconseguir un objectiu. En el nostre cas, l'objectiu és trobar una solució política a un conflicte polític. Per obra i gràcia de l'aritmètica parlamentària, a can PSOE han descobert que el problema no és de convivència a Catalunya -com van insistir durant tota la campanya- sinó un conflicte polític entre l'Estat i Catalunya.

"És que algú es pensa que no hi ha un conflicte polític?", preguntava als periodistes el ministre en funcions José Luís Ábalos, tot fent gala d'un cinisme tan habitual com lamentable en la política espanyola. El diàleg com a punt de partida i com a punt d'arribada és -en el cas del conflicte català- com pujar l'Everest amb gaiata i espartenyas.

Encara més difícil quan per moment sembla que el PSOE vol enderrocar l'edifici del diàleg abans de posar-hi els fonaments. Només així s'entén que en la mateixa setmana que començaven les trobades amb ERC es produís l'aprovació de la LOAPA digital amb l'abstenció incomprensible dels comuns i Podem -avis a navegants del seu paper galdós en el futur govern de coalició- i la suspensió de les delegacions de la Generalitat a Tunísia, Mèxic i Argentina -que es podrien haver evitat amb la retirada del recurs per part de l'Estat davant el TSJC.

Tot plegat fa pensar que els de Pedro Sánchez potser voldrien que les negociacions amb l'independentisme acabessin malament, per obtenir la coartada que necessiten per repetir l'acord entre els grans partits de la Transició que va fer possible l'últim mandat de Rajoy, aquest cop amb els paper canviats.

Hom pot preguntar-se, en aquest context tan enrarit, si cal continuar asseguts a la taula i insistir en el diàleg com a única via per abordar el conflicte polític. És possible i fins i tot probable que els resultats siguin minsos i insignificants, perquè a Catalunya ja sabem el pa que s'hi dona a Madrid cada cop que des d'aquí s'estén la mà.

I tanmateix, la resposta és que sí. La insistència de l'independentisme per la via del diàleg, tot i la repressió, les provocacions i les humiliacions, és a llarg termini una carta guanyadora, perquè destrossa la imatge que es pretén vendre des de l'Estat d'un moviment sectari, violent i antidemocràtic. És una carta que servirà per sostenir la causa de la independència quan arribi la negociació final, que arribarà, més d'hora que tard.